

socialdemokrater, at den anden ende bliver resultatet.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg prøver også forsigtigt, for jeg lyttede meget til hr. Klaus Hækkerups indlæg, og jeg kunne godt høre, hvad der blev sagt.

Det, jeg forsøgte at spørge om, var: Hvad er grunden til, at Socialdemokratiet ikke er i stand til at støtte et dagsordensforslag, der siger, at der skal efterlades rum i de økonomiske forhandlinger, der sikrer, at ventelisterne kan nedbringes? Hvorfor kan man ikke stemme for det, hvis det er rigtigt, at det er et socialdemokratisk mål?

Det er da underligt at gå ind for noget, som man bare ikke vil stemme for ved forpligtende lejligheder. Så er det jo, at der opstår det voldsomme skisma mellem, hvad man siger, og hvad man faktisk gør, som befolkningen ikke kan forstå. Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at man kan sige, at man støtter noget, man i øvrigt ikke vil stemme for, og da slet ikke med hr. Hækkerups begrundelse.

Hr. Hækkerups begrundelse var, at vi roste regeringen for lidt. Det skyldes såmænd, at det er svært at komme til. For da Socialdemokratiet har det første ordførerskab, er det simpelt hen svært at komme af sted med at rose mere, end der bliver rost i første ordførerrunde. Men hvis det er det, der skal til, så vil jeg godt rose for de ting, der er at rose regeringen for. Kan det så være medvirkende til, at hr. Hækkerup vil støtte SF's dagsordensforslag, da jeg forstår, at man i øvrigt er enig i dagsordenspunkterne, hvis der bliver rost nok? Jeg håber, jeg hermed har rost nok.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg skal allerførst meget beklage, at hr. Kristen Touborg tror, at der er en forskel på den udlægning af pasningsgarantien, som jeg gav, og det, statsministeren sagde. Det, jeg læste op herfra, var et ordret citat fra statsministerens åbnings-tale i 1993 – ordret. Der kan ikke være nogen afvigelse; det kan der altså ikke. Jeg beklager meget, men holder man sig til det, der blev sagt, var det rent faktisk det tilsagn, regeringen gav som en målsætning.

Så siger hr. Villy Søvndal, om ikke vi kan stemme for dagsordenen. Nu har vi ikke fået den omdelt endnu, så jeg skal nok vende tilbage senere.

Jeg kan godt sige, at jeg er helt enig i, at problemet er, når der er et skisma mellem det, man siger, og det, man gør. Alt det, som SF, sådan som jeg har hørt dagsordenen, og sådan som jeg kan huske den, siger, vi skal opnå, er det, vi havde opnået, da vi kom med aktstykket for et år siden i Finansudvalget.

Vi havde lavet en aftale med kommunerne. Da vi havde et begrænset forbrug, ville vi samtidig sikre, at der var råderum til en vækst, en begrænset vækst, en ansvarlig økonomi. Og hvad stemte SF så, i det øjeblik vi sad i Finansudvalget og skulle tage stilling til aktstykket? Nej! Se det er at handle på én måde og sige, at man vil gøre noget andet, og det er fuldkommen uansvarligt, og derfor er det altså meget, meget vanskeligt at tage SF seriøst i denne debat i dag.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Når jeg har bedt om ordet på dette tidspunkt, er det, fordi jeg synes, at der især i hr. Villy Søvndals måde at udtrykke sig på altid ligger en lidt ubehagelig form for mistænkeliggørelse.

Når jeg synes, det ville være en dårlig idé at vedtage en dagsorden i dag, så er det simpelt hen et spørgsmål om at efterlade regeringen den handlefrihed i forhandlingerne, som man i alle tidligere år fra Folketingets flertal har været indstillet på at give. Det er faktisk overhovedet ikke fra min side en stillingtagen til indholdet, som jo kan være meget sympatisk at høre på.

Men hr. Villy Søvndal ønsker denne mistænkeliggørelse, og derfor synes jeg også, at jeg i forlængelse af det, hr. Klaus Hækkerup sagde om garantidiskussionen, er nødt til at slå fast, at regeringen har gjort alt, hvad vi kunne, bortset fra at afskaffe det kommunale selvstyre, for at få den garanti indført, og regeringen har aldrig påtaget sig at indskibe sig i en afskaffelse af det kommunale selvstyre for at få gennemført en børnepasningsgaranti.

Statsministeren sagde, at vi ville bringe det frem i forhandlingerne og prøve at få en aftale med KL om det. Det er faktisk ikke lykkedes i de 2 år efter statsministerens udtalelse at få en sådan aftale med KL. Det har KL ikke ønsket at lave, end ikke som en forpligtende henstilling til sine medlemmer.

Vi kan konstatere, at der fra 1992 til 1995 er sket en forøgelse i antallet af pladser i dagpasningstilbud i Danmark på 70.000 – det er dog noget – og vi kan konstatere, at over 200 kommuner, som hr. Klaus Hækkerup også sagde det, har opfyldt en reel pasningsgaranti for dem mellem 1 og 5 år.